

СКУНКС И ЯЗОВЕЦ
ЕЙМИ ТИМБЪРЛЕЙК

СКУНКС

и

ЯЗОВЕЦ

Ейми Тимбърлейк

Илюстрации – Джон Класен

Артлайн Студиос
София, 2022

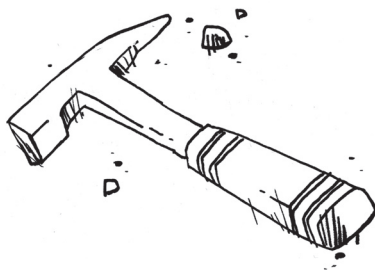
На Фил

Amy Timberlake.
SKUNK AND BADGER
Text © 2020 by Amy Timberlake.
Illustrations © 2020 by Jon Klassen.
All rights reserved.

*Тази творба е художествено произведение.
Описаните имена, персонажи, места и случки са продукт
на въображението на автора. Всички изказвания, случки,
описания, информация и материали от всякакъв друг вид,
съдържащи се в произведението, са само и единствено с цел
забавление и не трябва да се разчита на тяхната точност,
нито да бъдат правени опити да бъдат възпроизведени,
тъй като това може да доведе до наранявания.
Всички права запазени. Никаква част от тази книга не може
да бъде ползвана или възпроизвеждана без изричното знание
и писменото позволение на издателя.*

СКУНКС И ЯЗОВЕЦ
2022 Студиото на А
Всички права запазени.
Автор: Ейми Тимбърлейк
Превод: © 2022 Христина Йошида
Редактор: Цветина Цолова
Коректор: Йоана Иванова
Предпечат: Студиото на А
Издател: Студиото на А
България, София 1421
кв. Лозенец, ул. „Червена стена“ №4
тел.: +359 2 411 00 02
artline-store.net
artline@artline-comics.net
facebook.com/ArtlineStudios.LTD
ISBN 978-619-193-284-9

ГЛАВА ПЪРВА

КОГАТО ВИДЯ СКУНКС ЗА ПЪРВИ ПЪТ, ЯЗОВЕЦ СИ помисли „дребосък“ и захлопна вратата.

По принцип Язовец не постъпваше така с животните, спрели на прага му. Но ивиците на този гост бяха твърде старателно пригладени, а опашката му – твърде наперена. Да не говорим за широката усмивка и начина, по който беше протегнал лапа към Язовец, сякаш беше чакал да се срещне с него много, много време.

На Язовец всичко му беше ясно. Затръшна вратата, преди непознатият да може да приеме нещо.

– Не. Купувам. Нищо – каза той през ключалката.

Когато чукането по вратата продължи, Язовец добави:

– Никога.

После залости резето.

И двойното резе.

И закачи веригата на вратата.

„Кварцит!“ – мисълта проблясна в ума на Язовец, докато с приглушени стъпки вървеше обратно към стаята, в която държеше камъните си.

В градската къща на леля Лула с червеникаво-кафявата фасада първоначално нямаше стая специално за камъни. Язовец беше направил подобрения. Беше извлякъл дивана и меките кресла навън. Беше прибрал в кашони книгите и настолните игри. И беше запечатал камината. После беше избутал вътре работната си маса, високия си стол и беше нагласил внимателно специалната си лампа. Над камината беше закачил чуковете и трионите си. Барабанът за полиране намери място на перваза на прозореца, а полиците за книги се оказаха чудно място за скалните му екземпляри и колекцията му от лупи. В камината Язовец подреди пирамида от геоди. Накрая отвори широко плъзгащите се

врати и така си уреди удобен път към кухнята, за да може лесно и бързо да загребва с лапа суха зърнена закуска. И с това стаята за камъни бе завършена.

А сега Язовец придърпа стола си към работната маса. Нагласи специалната си лампа. С едната си лапа пое лупата, а с другата – кварцита.

Чук-чук. Чук-чук-чук.

Звукът долиташе откъм входната врата. Язовец се сепна. Беше непознатият.

Язовец остави лупата и кварцита и отвори календара си. Нямахме никакви ангажименти. Не беше викал майстори. Дворната овца опасваше моравата само в неделя. Всъщност днешната дата в календара беше маркирана с „X“. „X“ означаваше „ВАЖНА НАУЧНА РАБОТА“.

Разбира се, тъй като това беше градската къща на леля Лула, тя можеше да намине по всяко време. Но леля Лула не би чукала. Леля Лула си имаше ключ.

Язовец си спомни как леля Лула му бе помогнала: преди три години Язовец беше скален изследовател без постоянна работа и леговище,

в което да живее. Ситуацията му се влошаваше, докато един ден леля Лула не предложи на Язовец да живее в градската ѝ къща.

– Докатосистъпишнакраката – каза леля Лула, която беше златка и говореше много бързо.

Леля Лула му предложи да живее в къщата, без да плаща наем. Беше му казала:

–Таниесмесемейство! Налисимиплеменник!

„Финансиране за научни изследвания! Постоянно пребиваване! Неограничено време и място!“ – помисли си Язовец.

Все едно, леля Лула почти никога не се отбиваше. Леля Лула пишеше писма. Язовец изведнъж се сети за купчината писма, която стоеше на бюрото в спалнята му. В нея имаше две, ако не и три, неотворени писма от леля Лула.

„Трябва да ги прочета“ – помисли си Язовец.

Чук-чук-чук. Чук.

Язовец се начумери. Непознатият все някога щеше да се откаже, нали?

Чук. Чук. Чук.

Язовец реши, че няма да обръща внимание на почукванията. Непознатият щеше да бъде принуден да си тръгне. Язовец завъртя кварцита,

задържа лупата над един обещаващ кристал и се приведе над него.

– Язовец? – откъм ключалката долетя глас.

Язовец застина.

– Язовец? Там ли си? – обади се отново гласът.

Язовец изпусна кварцита.

Кварцитът се разби на парчета.

– Кал и киша! – каза Язовец.

– Язовец?

Чук-чук-чук.

Язовец се втренчи в парчетата кварцит. Погледна към входната врата. После остави лупата си, изправи се и се запъти към барабана за полиране. Щракна копчето на „ВКЛЮЧЕНО“. Водата в барабана се завъртя с плясък. Камъчетата в барабана захрущяха. Камъчетата хрус-хрус-хрускаха, а моторът виеше, докато барабанът се въртеше с мощно RRRRRЪЪММЖене ... и ново RRRRRЪЪММЖене... и ново RRRRRЪЪММММЖене.

Язовец въздъхна. Раменете му се отпуснаха. Смете натрошения кварцит, изсипа парчетата на купчина върху лавицата и взе друго парче скала. Седна на работната си маса, пое лупата си в лапи и се надвеси над скалата.

„Съсредоточи се“ – каза си наум, когато усети движение покрай прозорците зад него.

Язовец се съсредоточи за една (*една и половина*), две (*две и половина*), три (*три и половина*) секунди и после се зачуди: „Откъде знае името ми?“. На табелката на пощенската кутия пишеше „Лула П. Златкова“.

Тази мисъл бе последвана от друга: „Ами ако е някоя Важна Личност?“.

Язовец се втурна към вратата, дръпна резетата и отвори рязко.

Нямаше никого.

– Ехо? Кой е? – попита Язовец.

Някъде запя птичка. Покрай него се изви лек ветрец. Във въздуха се носеше аромат на мед.

Язовец пристъпи на площадката пред къщата. Огледа пощенската кутия, външната страна на вратата и празната саксия.

„Една Важна Личност би оставила бележка“ – помисли си Язовец.

На тротоара в долния край на външното стълбище се спря някаква кокошка. Тя огледа Язовец първо с лявото, а после и с дясното си око.

„Пиле? В Северен Туист?“ – зачуди се Язовец. Той никога не беше виждал пилета наоколо.

– Кът-кът – каза кокошката. Тя стоеше и го измерваше с поглед – дясно-ляво, ляво-дясно.

Язовец бе обзет от странното чувство, че трябва да каже нещо.

„На кокошка?“ – помисли си.

– Къш! Къш! – каза Язовец.

Когато кокошката не помръдна, Язовец размаха лапи към нея и каза:

– Марш оттук – къш!

– Кът! – отвърна кокошката, пърхайки около малък червен куфар, пристегнат с връв. Куфарът стоеше в долния край на стълбището пред къщата.

Язовец простена. „Бързо – вътре!“ – помисли си.

Но тъкмо тогава непознатият се зададе иззад тъгля, вдигна куфара и се втурна нагоре по стълбите. Преди Язовец да се усети, лапата му вече беше разтресена от здраво ръкостискане.

– Язовец, аз съм Скункс! Слушал съм много за теб. Радвам се, че най-после се срещаме! – каза Скункс.

Усмивката на Скункс беше толкова широка и лапостискането му – толкова енергично, че Язовец усети как го изпълва топлина.

– О – възкликна Язовец, изчервявайки се.

И в този момент Скункс се провря покрай Язовец и влезе в къщата.

„И таз добра!“ – помисли си Язовец.

Докато затваряше вратата, Язовец си даде сметка, че вече няма връщане назад. Червеният куфар щеше да се отвори и да разкрие предмет, който гарантирано щеше да промени живота му. Щяха да последват познатото дърдорене, предложението, удобното разсрочено плащане. „Истинско чудо!“ щяха да му кажат. И това щеше да продължи до безкрай.

„Какво ще стане с Важната ми Научна работа?“ – помисли си той притеснен.

Язовец завари Скункс в стаята за научна работа. (*Точно там!*) Скункс изучаваше стаята с поглед. Побутна пирамидата от геоди в камината.

– Страхотно местенце. Чудесна кухня – каза Скункс, кимайки одобрително. Завъртя един от работните чукове на Язовец в дясната си лапа.

Язовец взе чука от лапата на Скункс.

– Чуковете не са играчка – каза Язовец.

Скункс поклати глава.

– В никакъв случай! Но с този може да се приготви идеално картофено пюре.

Язовец остави чука настрана с подчертана строгост и забеляза червения куфар, пристегнат с връв. Куфарът стоеше по средата на стаята. Язовец го огледа подозрително.

Скункс проследи погледа на Язовец до червения куфар, погледна отново Язовец и му се ухили широко.

– Пристигнах! – каза Скункс.

– Така е – каза Язовец.

Последва пауза.

А след нея и още една.

Скункс посочи към барабана за полиране:

– Изключих го. Доста шумна машинария. Звучи така, сякаш вътре се въртят камъни. Ха!

– Барабанът прави *точно* това. *Полира* камъни – каза Язовец.

– О. Може ли да видя някой вече полиран? – попита Скункс.

– Не – отвърна Язовец.

– Ех – каза Скункс. Примигна, въздъхна и седна.

„На работния ми стол!“ – помисли си Язовец. Той се втренчи в Скункс, който беше възседнал специалния му стол.

Скункс отвърна на погледа му, подпря брадичка с лапата си и започна лекичко да се върти върху работния стол, напред и назад.

– Ахъм – прокашля за Язовец.

Скункс вдигна очи.

Язовец беше приковал пронизващ поглед в куфара.

Скункс също отправи взор натам, смръщи се на Язовец и каза:

– Много хубав стол. Върти се. Сигурно обичаш да се въртиш. И аз също обичам да се въртя. Гледай!

Скункс се вкопчи във високия стол и се тласна с крак, за да се завърти.

– Настоявам да спреш веднага! – каза Язовец притеснен.

Скункс плъзна крака си по пода и спря.

И не каза нищо!

Язовец закрачи из стаята.

– Слушай, не съществуват десет стъпки, които да подобрят живота ми. *Вече* знам как да разпределям времето си. Не пиляя пари за томболи и лотарийни билети. Нямам дупки на чорапите си. Не вярвам в рентгенови очила и чудотворни прахчета. Пръстените с циркон не ме впечатляват. Не ми трябва миксер, и определено не се нуждая от дебели подметки. Освен ако не носиш пари, с които да финансираш скален изследовател и неговата Важна Изследователска работа – която, нека подчертая, върша настойчиво, неуморно, и неотстъпчиво като скала – няма какво да ми предложиш. Не съм заинтересован. Не, благодаря. Така че – додаде Язовец, като се спря точно пред Скункс, който още седеше на стола му, – може ли всеки от нас да продължи по пътя си?

Язовец тръгна по посока на вратата. Скункс изпъна гръб:

– Подметки? За подмятане? Биха били полезни.

Язовец се разсмя:

– Ха! Вярно си е! Страшен майтап! Подметки!

После Язовец осъзна, че е позволил да го разсеят. Той скръсти ръце.

– Без повече номера. Носиш ли камъни в куфара си? Ако имаш камъни, проявявам интерес.

Скункс го изгледа.

– Защо бих носил камъни в куфара си? Всеки знае, че камъните са тежки. – Скункс огледа стаята. – Но виждам, че обичаш камъните. В тази стая има много камъни.

Язовец въздъхна с раздразнение:

– Тогава какво има в куфара?

Скункс примигна.

– Книгата ми с приказки. Свирка за пилета. Пижама.

После Скункс се ухили.

– Ясно! Да не би да има тайна парола? Леля Лула забрави да ми каже тайната парола.

Язовец се смути.

– Леля Лула ли?

– Да, леля Лула каза, че ще ми предоставиш стая и ключ – каза Скункс. Той скочи от високия стол. – Аз съм новият ти съквартирант Скункс!

Изведнъж на Скункс му хрумна нещо:

– Да не би да си помисли, че съм пътуващ търговец? Колко смешно. Ха!

– Ха-ха! – засмя се и Язовец, докато обмисляше положението.

„Съквртирант ли? Не! Не е възможно!“ Леля Лула би го предупредила.

Язовец си спомни – отново – за двете (или по-скоро трите?) непрочетени писма от леля Лула в купчината с неотворена поща.

Но после една малка подробност, нещо, което беше прочел, изплува в ума му. Той изцъка срещу Скункс и поклати глава.

– Леля Лула? *Леля?* Ти си скункс. Аз съм язовец. Не сме роднини. Това е научно доказано!

Скункс се разсмя:

– Знам! Но леля Лула настоя да ѝ казвам „леля“! Реших, че е най-добре да се съглася. Някога да си печелил спор с леля Лула? Златките говорят толкова бързо – каза Скункс и добави, свивайки рамене, – Леля Лула е позната на майка ми.

Язовец се почеса зад дясното ухо. После изтърси:

– Нямах ли си своя къща?

Скункс трепна и отстъпи крачка назад.

– Е? – настоя Язовец.

Скункс погледна Язовец и прокара лапа по бялата ивица на главата си.

– Преди имах дом – каза той.

Язовец повдигна вежда.

Скункс отклони поглед, притеснено замачка опашката си, а после сякаш изгуби увереност. Скункс погледна Язовец в очите и прошепна:

– Не всеки иска скункс.

Веднага щом прошепна тези думи, Скункс изпълна гръб. С един подскок той грабна червения куфар от пода.

– Много съжалявам. Ситуацията е толкова, толкова, толкова неловка. Леля Лула каза, че ти е писала и те е предупредила. Може би е забравила? Не ми се вярва да е пропуснала, но може пък и да е? Златките вършат всичко толкова бързо. Понякога се чудя как не забравят да изпълнят всичко, което са казали, че ще направят, особено когато говорят с такава скорост. Точните думи на леля Лула бяха: „СкункстрибадаотидешдаживеешпритвоябратовчедЯзовецвкъщатамивСеверенТуист. Щетидопадне. Щестанетемногомногомногомногодобриприятели. Щемупишаведнага“.

Язовец трябваше да признае, че звучеше точно като нещо, което леля Лула би казала.

А също и че не беше прочел онези писма.

А също и че къщата принадлежеше на леля Лула.

Следователно нямаше какво да се направи.

Скункс обаче вече беше тръгнал към вратата.

– Ще намеря къде да отседна. Не си знаел, че ще дойда.

Язовец бързо препречи пътя на Скункс и каза онова, което трябваше да се каже:

– О, значи ти си *онзи* Скункс! Заповядай, влизай! Радвам се най-после да се запознаем!